

PAMPÁLIA

TOM RASTY

TOM RASTY

PAMPÁLIA

Vydavateľ: Richard Lunter – KICOM

Text © TOM RASTY

Vydavateľ: Richard Lunter – KICOM
Telgárt 16, 976 73, IČO: 33826781

Objednávky: www.knihanaj.sk
info@knihanaj.sk

Vydanie prvé, rok 2014

Ilustrácie: Ladislav Markušovský

Obálka, zalomenie: Ing. Stanislav Mlynár

Korektúry: Jana Burdová

ISBN: 978-80-971758-4-9

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná, kopírovaná
bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv.

Knížka Toma Rastyho je jako pohlazení. Dětský hrdina a i čtenář je v ní veden stezkami své čisté duše a bezelstností chápání a nahlížení na své okolí, ještě nezkaženého moderní společností a jejími divokými zákony nezákony. Ohleduplnost, pravé přátelství, ochota pomoci a hlavně víra v dobro a šťastné konce jsou pro děti těmi nejdůležitějšími atributy, kterými se začíná dívat na svět. Nekomplikovaný děj a přehledný příběh vyprávěný naprosto srozumitelným jazykem rozhodně mladé čtenáře osloví a potěší. Se zájmem budou sledovat příběhy svých vrstevníků, fandit jim a těšit se z jejich zdaru. Takových zdravě poučných příběhů by se mělo našim dětem dostávat víc a zvláště dnes, kdy jsou díky nevhodným animovaným seriálům a počítačovým hrám plných agrese, bojů a egoistické individuality zákeřně vedeny k pocitu, že všichni kolem jsou potencionální nepřátelé. Proto každý počin stylu Tomovy knížky je skoro malým zázrakem.

Díky mu za ni.

Zdeněk Troška

V mojom živote zohrávajú rozprávky veľmi dôležitú úlohu. Tým, že mi moji rodičia od detstva čítali rozprávky, budovali moju fantáziu a nepriamo ma tak ovplyvňovali aj v názore, že dobro vždy zvíťazí. Ľudia by nemali zabúdať na to, aké je byť deťmi. Verím, že táto knižka prinesie deťom veľa radosti, lásky, šťastia a otvorí im oči (nie každý v živote má také šťastie ako oni, už len tým, že majú rodičov, ktorí im tú knižku prečítajú).

Ak len malinkou mierou pomôžeme tým, ktorí to šťastie nemajú, tak ten svet bude možno rozprávkovejší

Filip Tůma

Veľké ďakujem všetkým, ktorí mi pomohli pri realizácii môjho sna.

Marián Závrivý, Richard Lunter, Ladislav Markušovský,
Ing. Stanislav Mlynár, Igor Dohovič, Štefan Bujňák,
Danka Mlynárová, Zdeněk Troška, Filip Tůma, Miška Salajová,
Alexandra Čelková - Ferencechová, Richard Štec, Grétka Gužíková, Věra
Bednářová, Martin Molnár, Titusz Tóbisz, Štefan Hundža,
Monika Kleisová, Paťa Seligová
a v neposlednom rade mojím skvelým rodičom.

Ďakujem.

Tik-tak, tik-tak, tik-tak. Veru tak. Rozprávky sa už dávno nezačínajú: kde bolo tam bolo, alebo za siedmymi horami, za siedmymi dolinami.

Rozprávky sa začínajú tak: tik-tak, tik-tak, tik-tak.

V jednom malom rozprávkovom mestečku, ktoré sa volalo Pampália, žil chlapec Filip a dievčatko Laura.

Mestečko Pampália bolo také malé, že nebolo na žiadnej rozprávkovej mape, no poznali ho všetci na celom svete. V tomto mestečku totiž opravovali hračky z celého sveta a to nielen z rozprávkového,

ale aj z toho nášho, ľudského. A dokonca tu piekli tie najúžasnejšie torty a koláče, aké ste kedy ochutnali.

Musím vám prezradiť, že keď dávali mestečku nové meno, pretože to staré už bolo také staré,

že si ani nepamätalo vlastné meno, došlo skoro k obrovskému škandálu. Pán starosta, ktorý mal veľmi vážny príhovor sa obrátil k obyvateľom spomínaného mestečka a prehovoril:

„A bu-bu-bu, budeme toto me - me, mestečko od dnešného dňa volať Pá-pá-pá.....Pá-pá-pá.....Pá-pá - pá.“

Pán starosta totiž začal koktať vždy, keď bol nervózny, alebo keď mal povedať niečo vážne.

„Prepáčte, takže mestečko sa bu-bu-bu, bude vo-vo-vo, volať“

To už pani starostova nevydržala, zobrala mu papier z rúk a povedala:

„Mestečko sa bude od dnešného dňa volať Pampália.“

Na čo nastal obrovitánsky potlesk, pani starostova vrátila papier pánovi starostovi, usmiala sa a začala krájať veľkú tortu, ktorú na počesť pomenovania

mestečka upiekla pani Melánia, inak majiteľka cukrárne aj so svojimi pomocníkmi.

Ešte dlho si robili ľudia srandu zo starostu a vždy, keď ho stretli, sa mu zdravili : Pápá. Pán starosta sa hneval, no potom sa mu to samému zapáčilo a začal sa zdraviť tak aj on. Pápá.

Ahóóój, ako sa máš? Dobre a ty? Dobre. Pápá.

Hahahahahaha.

Tik-tak, tik-tak, tik-tak .Círrírrn.... círrírrn..... círrírrn..... „

Vstávať!“ zakričal budík. Filip sa posadil na posteľ a hoci vedel, že budík začne zvoniť, vždy sa zľakol. Pozrel sa na budík, rýchlo ho chytil a strčil pod vankúš. Chudák budík začal kričať:

„Círrírrn. Pomóóóc. Zадusím sa. Pomóóóc!“

Filip ho so smiechom vybral spod vankúša a položil ho späť na stolík.

„Ako sa ty môžeš zadusiť?“ - opýtal sa Filip.

„No skús si to, keď ťa niekto strčí pod vankúš.

Vieš, aká je tam obrovská tma?“ - vysvetľoval prestrašený budík.

„Ty bojko, ale zobudiť sa ma nebojíš?!“

„Nie, veď je to moja práca, tik-tak. Každé ráno musím presne, v tú istú hodinu, začať zvoniť, aby si nezaspal.“

„Dost, dost budík bojko, už som predsa hore.

Tak si pekne tikaj a spi. Máš voľno.“

„A nie som bojko, tik-tak.“

Filip chytil budík do rúk a budík začal kričať ako o život :

„Pod vankúš nie!!!! Do skrine nie!!!! Do šuflíka nie!!!!

Pomóóóc, tik-tak.“

„Veď nekrič tolko. Nedám ťa ani do skrine,
ani do šuflíka, ani pod vankúš. Postavím ťa na okno,
aby si videl, čo nové sa bude diať v mestečku,
kým budem preč.“

Budík si pretrel veľkú a malú ručičku od olejového potu a celý
natešený sledoval z okna ruch v mestečku.

Medzitým už Laura vyšla z domu a ponáhľala
sa do cukrárne. Skákala, popritom si pospevovala
a každému sa slušne pozdravila.

„Dobré ráno, Zolo.“

„Dobré ráno, Laura“ - odzdravil Zolo,
ktorý robil poštára v rozprávkovom mestečku.

„Dnes mám pre teba jeden špeciálny list z krajiny ľudí. Píše ho
nejaká babička svojej vnučke.

Ale tá jej vnučka nemá nikdy čas si ten list ani otvoriť, nieto
ho ešte prečítať, tak som ti ho priniesol.“

„Jéj, list z krajiny ľudí. Ďakujem, Zolo.

A nebude ten list vnučke chýbať?“

„Ale čo si! Jej vnučka nevie vôbec variť a piecť
už vonkoncom nevie. Bolo by neodpušiteľné
ho nechať len tak, keď ty z toho budeš mať radosť.

V tom liste je totiž starý, rodinný recept na karamelovú tortu
od babky, ktorá ho má od svojej babky.

Takže si ten recept rýchle prepíš a ja ho potom vrátim späť.
Platí?“

„Zolo, ty si super, naj super kamoš. Ihneď, ako prídem do
cukrárne, ho prepíšem a vyskúšam.

Lalalalala, lalalalala. Ďakujem a pekný deň. Pápá.“

„Pápá Laura“ - odzdravil Zolo a už ho nebolo.

Aby ste si nemysleli, že poštár Zolo kradol listy z krajiny ľudí.

To nie! Len si ich sem-tam požičal a potom vrátil. Takže, keď čakáte list a ten dlho nechodí, určite si ho požičali do rozprávkového mestečka Pampália.

„Dobrý deň, pán starosta.“

„Do, do, dobrý deň, Laura. Dnes má, máme ale krásny deň.

Krásny deň, plný do, do, dobrôt“ - pána starostu dnes čakal veľmi dôležitý deň. Blížil sa totiž sviatok kvetov, najväčšia oslava, aká v Pampálii je,

samozrejme, okrem Vianoc. Pán starosta mal mať slávnostný príhovor, takže bol už od rána nervózny.

„Ďakujem, pán starosta a prajem vám krásny deň,

plný slniečka. Dnes budem piecť úplnú novinku.

Karamelovú tortu z krajiny ľudí. Keď bude hotová, tak vám prinesiem ochutnať. Pápá.“

„Ďa.. Ďa.. ďakujem, Laura. Už teraz sa veľmi te... te... teším a neviem sa dočkať. Pápá.“

Laura prebehla po námestí okolo parku s rybníkom, v ktorom plávali lietajúce ryby a na lekne sedela hovoriaca žaba.

„Kvak Laura. Kamže tak utekáš ? Kvak.“

„Ahoj Kvako. Dnes som dostala nový recept z krajiny ľudí na fantastickú karamelovú tortu.“

„Mňáááám. Karamel ľúbim, kvak. Lepia sa po ňom ústa.“

„Keď bude hotová, tak ti donesiem kúsok ochutnať.

Pá pá pá.“

„Si moja najlepšia kamarátka, kvak. Pá pá pá.“

A už bežala okolo obchodov, pri ktorých boli súrodenci - upratovačikovia a tí čistili výklady a zametali chodníky pred obchodmi a všetko robili rýchle a mali obrovskú radosť, keď bolo všetko čisté.

„Dobré ráno, Benjamín, Hugo, Soňa, Zita, Emo, Rolo.“ A všetci jej spoločne odzdravili.

„Dobré ráno, Laura.“

„Dnes pečiem jedno prekvapenie, keď to bude hotové, donesím vám ho ochutnať. Pekný deň. Pá pá pá.“

A všetci sa usmiali a poďakovali a ešte jej odzdravili -

„ pá pá pá pá pá“ - ale vzápätí už čistili, zametali, leštili, umývali, skrátka robili poriadok.

Na druhej strane oproti obchodom otváral svoju lekárňu pán lekárnik - doktor Eduard, so svojou manželkou, ktorá bola zároveň aj jeho sestričkou. „Tralala. Dobré ráno, pán doktor. Dobré ráno, Danka.“

„Dobré ráno, Laura,“ - povedal hlbokým hlasom doktor Eduard.

„Dobré, Laura, dobré“ - zaštekotala Danka.

„A čože tak utekáš?“ - opýtal sa doktor.

„Ale, dostala som skvelý recept na rozprávkovú karamelovú tortu, tak sa ponáhľam do cukrárne vyskúšať ho. Keď tá torta bude hotová, donesiem vám ochutnať.“

Pá pá pá.“

„Už sa tešíme Laura. Pápá.“

Filip sa ako vždy dostal do opravovne posledný.

„Trochu meškáš, “ - povedal mu Emon.

Emon bol najstarším opravárom v krajine rozprávok a vedel všetko opraviť.

„Viete, problémy s budíkom“ - odpovedal s úsmevom Filip a utekal do svojej pracovne, kde ho čakali plyšový medvedíci, ktorých bolo treba opraviť.

Filip bol najlepším opravárom mackov, medvedíkov, plyšákov. Na krku nosil malého medvedíka z kryštálu, ktorý mu prinášal šťastie, ochraňoval ho a v noci dokonca svietil.

„Tak sa pozrime, čo to tu dnes máme.“

Filip otvoril dvere svojej opravovne a nemohol uveriť vlastným očiam. Na stole sa povalovali stovky medvedíkov, ktorí boli potrhaní, pomaľovaní, polámaní. V živote nevidel toľko zničených mackov pokope.

„Emóóón, Emóóón“ - kričal Filip.

Emon pribehol k Filipovi.

„Čo sa stalo Filip?“ - lapal po dychu Emon.

„Čo sa stalo s tými hračkami a odkiaľ sú?

V živote sme nemali toľko poškodených hračiek a vôbec nie bez spätných adries.

To už nikomu nechýbajú?“ - posadil sa na stoličku Filip.

„Vieš, Filip, začínajú sa diať čudné veci.

Akoby sa deti zbavovali svojich nechcených hračiek, a čo je horšie, úplne ich ničia. Veď to sám vidíš.

Hračky, ktoré za nič nemôžu, tu ležia postriekané farbami, potrhané, popálené.

„Bol neskutočný, Laura, bol, keby som nemusela na malú chvíľu odbehnúť do vedľajšej miestnosti pre cukor. Keď som sa vrátila, už to bublalo, vrelo, naparovalo sa to ako sopka. Chcelo sa to dostať von. Vlastne sa aj dostalo. Celá moja ranná práca je na ulici.“

A už sa zbiehali deti, dospelí a ochutnávali puding, ktorý bol úplne všade. Na stromoch, na zemi, na kvetoch, lavičkách, jednoducho všade.

„Bude treba zavolať upratovačikov – skonštatovala pani Melánia a pomaly vstávala zo zeme.

„Máme ešte tie tortové košíčky, čo sme chystali na zajtrajší deň?“ - opýtala sa Laura.

„Áno, sú tam, na poschodí, ale prečo sa pýtaš?“

„Bola by škoda vyhodiť taký dobrý puding.

Čo keby sme pozbierali všetok puding.

Tým pudingom naplnili tortové košíčky a odniesli by sme ich zvieratkám? Veď kedy naposledy mali takú dobrotu?“ - nedopovedala Laura, lebo ju pani Melánia zastavila.

„To je nápad. Urobíme dobrý skutok a netrápili sme sa vlastne zbytočne.“

„Nabok, nabok, priatelia.“

„Nabok, nabok, priatelia.“

„Ale to som už povedal.“

„To áno, ale je tu veľa ľudí. Čo keď to tvoje prvé nabok, nabok, priatelia nepočuli všetci?“

„Už zase vymýšľaš?“ - doberali sa Emo a Rolo,

dvaja zo súrodencov upratovačikov.

Vyskočili z upratovacieho auta a už sa hrnuli k cukrárni, kde sa zbiehalo stále viac a viac ľudí.

„Stop!“ - zakričala pani Melánia.

„Ďalej ani krok! Najprv ten puding, čo zostal a dá sa použiť, pozbierame a naložíme pre zvieratká. Potom to tu môžete čistiť koľko len chcete.“

„Ale“ - začal Emo.

„Ale“ - pokračoval Rolo.

„Žiadne ale. Odložte svoje metly a vedrá a poďte nám pomôcť. Šup, šup.“

A už pani Melánia rozdávala lyžice, naberačky, tortové košíčky z piškóty a každý, kto tam bol, ich plnil pudingom.

„Ale toto nie je naša práca,“ - snažil sa protestovať Benjamín.

„Ja ti dám, že nie je,“ - skríkla pani Melánia a začala chudáka Benjamína naháňať po ulici.

To sa jej však nepodarilo, lebo Benjamín bol veľmi rýchly nielen v práci, ale aj v utekaní.

Pani Melánia to po chvíli vzdala a keď nabrala dych, vrátila sa k naberaniu pudingu a Benjamín, aj keď sa mu nechcelo, tiež.

Nemohol nechať svojich súrodencov v tom.

A tak všetci naberali puding.

Za necelú hodinku boli všetky tortové košíčky naplnené a majiteľka cukrárne ich so svojimi dievčatami odniesli k lesu, aby ich rozdali zvieratkám.

Všetky zvieratká pomaly vyšli z lesa,
pekne si posadali na lúku a maškrtili.
Dievčatá ponúkali ďalšie a ďalšie košíčky zvieratkám
a tie papali a papali a papali a papali.
Medzi nami, najviac toho spal medveď Tomi,
ktorý si potom ľahol na lúku a spokojne si odľahoval
a mucha Cilka, ktorá ten deň nevládala vôbec lietať,
tak len chodila a bzučala. Zvieratká poďakovali
a odišli späť do lesa, pani Melánia zase s dievčatami
do cukrárne. Čakala ich totiž príprava koláčov,
záuskov a veľkých tort s kvetinovými motívami
na zajtrajšiu slávnosť kvetov.
Filip zobral ďalšieho macka do rúk a začal ho čistiť
od farby. Potom mu primontoval očko,
ktoré mu len tak viselo a každú chvíľu mohlo odpadnúť.
Keď bol maco hotový, dal ho do špeciálneho malého boxu,
kde sa hračka celá nastriekala špeciálnym, rozprávkovým
prípravkom. Prísady na výrobu tohto prípravku poznal iba
pán Emon.
„Tak, ako ti to ide?“ - opýtal sa pán Emon,
ktorý sa prišiel pozrieť na Filipa.
„Pomaly, hrozne pomaly.
Mám pocit, že keď opravím jednu vadu,
objavia sa hneď ďalšie tri.
Tých macov vôbec neubúda,“ - povzdychol si Filip.
„Vieš čo? Ja ti pomôžem. Aj tak som už urobil všetku svoju
prácu a bol by som zlý opravár,
keby som tu len tak sedel a nič nerobil.“